

oogenblik, en zonder veel vragen naar de toekomst. Ze glimlachte. Zeg, Jack, — maar ze had geen woorden voor hem, en hij, zonder verwondering, liet haar los.

Maar dien middag, toen ze alleen was, moest ze er weer aan denken. Hij houdt van mijn uiterlijke verschijning, zei ze zichzelf, hij heeft altijd een vrouw willen hebben als ik. Mijn manieren ook, en mijn gebaren. Ik ben heel ingetogen geworden; misschien heb ik me onbewust geschikt naar den smaak van Engelsche mannen. Slank en blond moest ik zijn, en een mager, weinig vleeschelijk gezicht hebben. Mijn wenkbrauwen zijn juist goed van teekening: duidelijk, maar niet te zwaar. Mijn oogen zijn soms groen, en soms goud-achtig, een beetje mysterieus, maar niet te erg. En of ik lief heb — och, of ik lief heb, wie zou daarnaar vragen? Ik heb me aangepast, dat is meer. De Ina, die ik in aanleg ben, heeft Jack nooit gezien; hij kent alleen de Ina die ik ben geworden, door al dat regelmatige, harde werken, en de Londensche mist en . . . misschien nog door enkele andere dingen. — Ze wist wel dat ze niet praten kon over haar alleen-outerlijke verschijning, dat achter iederen trek en ieder gebaar het innerlijk bewoog. Ook was haar verhouding tot Jack niet enkel een dulden; — of moest ze zeggen: haar dulden was liefdevol?

Dien avond kwam het gesprek met Lilly in haar herinnering terug. Ze liep zwijgend achter Jack door de tuinen; — het kon lijken of ze met dezelfde aandacht als hij naar de in rijen geplante struiken en boompjes keek. Hij nam soms een bijna rijpe vrucht in zijn hand, plukte aan een dorrend blad. Dan stond ze stil, als had zijzelf haar hand keurend uitgestoken. Als het kind van ons zou weggaan, dacht ze, en ik bleef alleen met Jack, dan zou het net een gewoon huwelijk tusschen ons zijn, een man en een vrouw, die elkander begeerd hebben. Hij werkt om zijn dagen te vullen, en om mij alles te kunnen geven wat ik verlang; — en ik leef voor hem, — het is niet oneervol voor een vrouw, dit te doen. En o, ik mag nog mijn liefhebberijen najagen; — ik ontwerp meubelen en kleeeren, ik geef zelfs een knipcursus aan de meisjes van het dorp. Als het moest, zou ik er mijn eigen brood mee kunnen verdienen, — maar dat is overbodig geworden.

De duisternis daalde langzaam uit den wijden hemel; voor haar voet werd het zanderig pad fluweel-grijs en effen; — het jonge groen rondom vergrauwde. Een ster pinkte, nauw zichtbaar, in het uitspannel, dat weer scheen op te lichten, nu ze ernaar keek. Dan was ze door een enkelen haastigen tred naast hem en nam zijn arm.

— Jack, zou Lilly niet bij ons kunnen blijven? ik wilde haar zoo graag houden.

— Wat bedoel je?

— Ze denkt dat ze naar kostschool gaat.